

κι ένα κορμί ἀπὸ κορμὸ κυπαρισσιοῦ.
Κρατώντας στὸ 'να χέρι ἕνα ὄνειρο
καὶ στ' ἄλλο ἕναν ἀγούρο καρπὸ —
Θὰ χαμογελᾷ προκλητικὰ —
Δὲν θὰ μιλᾷ,
μὰ θὰ 'γαι σὰ νὰ λέει:
—'Ακόμα κι ἂν ὠριμάσει
θὰ τελειώσει μ' ἕνα λυγμὸ —

ΧΩΡΙΣ

Τι ἀπ' τὰ δυό;
Μὲ μιὰ κιθάρα
ἢ μὲ μιὰ λέξη;
Καίω τὴ λέξη —

ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

Λοιπόν,
σκυφτός,
μόνον σκυφτός,
μιὰ φωτεινὴ λόγχη,
μιὰν ἀβέβαια κλαγγή —
Λοιπόν,
μόνον μαδώντας μαργαρίτες.

Χρῆστος Παπαγεωργίου

ΕΠΑΛΛΗΛΑ

1

Διόχνω τὸν οἶστρο
καὶ γίνομαι μισθοφόρος τῆς ἐπιθανά-
τιας ἔπαρσης
δοκιμάζοντας ἀκαιρα τὴ γεύση τοῦ κώ-
ιου.

2

Καὶ χῶρος στὸν ἀχὸ τῶν ὄχλων
δὲν μένει ζωντανὸς οὔτε γι' ἀντίσκηνο
προτοῦ ἢ καμπάνα ἀγγεῖλει τὸ πένθος
ποῦ μέσα του γεννιέται καινούργιο θο-
ξάρι.

3

Εἶναι μιὰ μέδουσα,
τσούχτρα τῆς θάλασσας.
στιγμὲς ἄτακτ' ἀραδιασμένες,
λόγια στὸν ἄερα, μόρια σκόνης.
μὰ μένει στὸν ἴσκιό τῶν δέντρων
χωρὶς ἀγκάθια
μονοπάτι τοῦ σύγνεφου...

Μαρία Παναγοπούλου

ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Δὲ μπορεῖ
τοὺς Λαιστρυγόνες
θὰ βρήκες στὸ δρόμο
τοὺς Κύκλωπες,
τὴν Καλυψώ, τὴν Κίρκη
τὶς σειρήνες
τὴ Σκύλλα καὶ τὴ Χάρυβδη
κι ἀργεῖς.
Ὡστόσο
κάθε αὐγὴ
στὸ κατῶφλι τῆς μέρας
τὰ ξεφτίδια τῆς νύχτας μαζεύοντας
—ὕφάδι τῆς προσμονῆς σου—
σὲ βλέπω
ν' ἀποχαιρετᾷ τὴν Ἀρήτη
καὶ τὸν Ἀλκίνοο
στὸ γησι τῶν Φαιάκων—

